

Исакъ.

Нима до тамъ стига работата?

Тудорка.

Ний криеме Мария, да не би нейната лудостъ да накара да ѝ съжелъватъ и да се открие истината, а пъкъ знаешъ ли какво казватъ хората? че тя помагала на Иванка и за то сега Господъ ѝ наказва съ лудина...

Исакъ (трие се по челото).

Тудорка.

Мене твърдъ ме е страхъ, че Отецъ Иванъ има кракътъ си и тукъ — въ самото Търново.

Исакъ (дига глава).

Наистина, имало нъкаква-си баба да ходяла и разправяла, — чувала ли си ти...

Тудорка.

Азъ ѝ видяхъ. Тя е Баба Керя.

Исакъ.

Мариината дойка?

Тудорка.

Тя. Упърпана, нагърбена, тя като въштица ходи по улицитъ, по кѣштята, разказва чудесии и пѣе пѣсни. Знаешъ ли ти, че тя пѣе една пѣсенъ...

Исакъ.

Кажи-де, зашто млъкна?

Тудорка.

Пѣсента ѝ разказва, какъ Иванку излъгалъ Мария, какъ влѣзълъ въ палатитъ...

Исакъ.

Я гледай, я гледай... Та отколь ли е тя тукъ?